

CORDILLERA REAL 2008 NOTRANJSKO-KOROŠKA ALPINISTIČNA ODPRAVA

(26. 6. 2008-25. 7. 2008)

Začelo se je z močno mislijo oz. željo, le-ta je porodila idejo in načrte, kako misel udejanjiti in potem se je preprosto zgodilo ...

La Paz, glavno mesto Bolivije, tako postane enomesečna izhodiščna točka osemčlanske odprave na vrhove Kraljevske verige Andov. Že pristanek letala na letališču v La Pazu – na višini 4200 m – je otvoril aklimatizacijsko pripravo na višino, ki je sicer naše telo (v nasprotju z domačini) ni vajeno. Po dveh dneh bivanja in privajanja na La Paz se odločimo za aklimatizacijsko turo na najvišje ležeče gorsko smučišče na svetu Chacaltayo (5300 m). Korak je počasen, bitje srca hitrejše, prisoten je rahel glavobol, kar pa so povsem značilni simptomi prilagajanja telesa na višino in s tem na pomanjkanje kisika. Po vrnitvi v hotel je sledilo pakiranje alpinistične opreme in priprava hrane za prvo resnejšo dvodnevno turo – na goro Murarata (5865 m).

Ime »murarata« izvira iz *aymara* jezika in pomeni »obglavljena«. Legenda staroselcev namreč pravi, da je bila v preteklosti gora Murarata najvišja in najmogočnejša med vsemi okoliškimi vrhovi, ki se dvigajo nad La Pazom; bila pa je hkrati tudi najprezvetnejša in tako je – zavedajoč se svoje moči – dolgo časa izzivala in vabila na dvoboj sosednjo goro Illimani. Nekoč pa je imel Illimani teh njenih zbadljivk dovolj, zato je v jezi zamahnil proti Murarati z lasom, ob tem pa zakričal »sajama« (kar pomeni v *aymara* jeziku »pojdi stran«) in tako odsekal Murarati glavo, ki se je odvalila v zahodni del Bolivije, blizu čilske meje. Odsekana glava Murarate danes predstavlja najvišji vrh Bolivije, to je vulkan Sajama, visok 6548 m.

Vzpon na Murarato se je pričel nekje nad višino 4000 m, kjer so bile še zadnje sledi obljudene vasi in smo si lahko izposodili osle za pomoč pri nošenju tovora do baznega tabora. Bazni tabor smo postavili na višini 4900 m - pod ledenikom. Zjutraj ob 4.00 smo vstali, se pod ledenikom navezali, pripeli dereze in se podali na pot. Na ledeniku je bilo zelo mrzlo predvsem zaradi vetra, ki je kljub gibanju vseskozi ohlajal telo. Zaradi mraza sem nenehno smrkala iz nosu, ob tem pa je »smrkelj«, ki mi je kanil na rokavico, v trenutku zmrznil, tako je moralo biti okoli -20 C. Ob 7. uri zjutraj sva z Ikijem dospela na greben ledenika, kjer naju je pozdravilo jutranje sonce in sva se lahko končno ogrela. Z grebena (na višini 5500 m) je trajala pot do vrha (5868 m) še dobre tri ure, na vrhu pa »čestitke in pozdravi« ... Vzpon od baznega tabora do vrha je trajal 6 ur, sestop do baze tri ure, tam smo pospravili svoje šotore in ostalo opremo ter sestopili nazaj do vasi, kjer smo dva dni nazaj z vzponom tudi pričeli.

Po dveh dneh počitka je sledil vzpon na prvi šesttisočak, Huayna Potosi (6088 m). S sedla Passo Zongo, na višini 4600 m, smo naprteni z nahrbtniki nadaljevali pot mimo »Campa Rocco« (5100 m), na ledenik proti višinskemu taboru »Campo Argentino«, na višini 5450 m. Tu smo postavili šotore in pripravili vse potrebno za jutranji vzpon proti vrhu. Ob 4. uri zjutraj sva z Ikijem vstala, se navezala in v temi odpravila na pot. Zavila sva nekoliko levo pod Poljski greben in prispela do precej velike ledeniške razpoke, ki jo je bilo potrebno preplezati, saj se je strmo navzgor nad njo nadaljevala pot. Ko sva prispela na vrh grebena, se je ravno začel delati dan, rdeča zarja se je videla milje daleč in nama podarila prekrasen razgled na okoliške vrhove. Tako sva nadaljevala pot vse do platoja, kjer se je ledenik zravnal in sva imela pred sabo le še 300 m ostrega prečenja grebena, kjer sva plezala čisto po robu, pogled na drugo stran grebena pa je ponujal prepadno in vratolomno zahodno steno. Vrh Huayne Potosi predstavlja špičast, izbočen greben, na katerem je prostora za največ pet ljudi. Sestopala sva preko Poljskega grebena (ime ima po navezi Poljakov, ki so tu zdrsnili v smrt), ki je vreden občudovanja in spoštovanja, saj se pleza na njegovem skrajnem robu, tako da se vidi in občuti prepad pod teboj, kar zahteva še toliko večjo zbranost in koncentracijo, kljub utrujenosti, ki se naju je pri sestopu lotevala. Ko sva prispela na »Campo Argentino«, sva podrla šotor in sestopila po ledeniku do »Campa Rocco«, kjer smo z ostalo ekipo prespali in se zjutraj odpravili nazaj v civilizacijo.

Dva dni smo namenili okrepitvi in počitku, potem pa znova na pot, tokrat v bazni tabor pod Condoririjem (4500 m). To je zagotovo ena od najlepših baz, kar sem jih videla, s pogledom na Condoriri (5678 m), Pico Austria (5200 m), Tarija (5060 m), Pequeño Alpamayo (5370 m), Piramida Blanca (5230 m) ... Po postavitvi tabora smo se naslednje jutro, ob 5. uri odpravili proti ledeniku do našega cilja Pequeña Alpamaya (5370 m). Hoja po ledeniku je bila lepa, pot je vodila stran od ledeniških razpok, vse do grebena pod Tarijo, kjer je bilo potrebno preskočiti ledeniško razpoko in prečiti čez majhen greben do vrha Tarije. Z vrha Tarije sva se z Ikijem spustila po vrvi za cca. 100 m po skalah navzdol in nato nadaljevala s plezanjem po ledeniku na jugozahodni greben Alpamaya. Smer je bila dolga skoraj 300 m, greben pa naklona 60°. Krasna gora! Vzpon je trajal 6 ur, sestop do baze pa tri ure. Najtežji del sestopa je zagotovo predstavljalo plezanje po grebenu Alpamaya navzdol, zaradi samega naklona oz. strmine, kar pa mu hkrati podeljuje poseben čar oz. status.

V naslednjih dneh, ki so sledili, opravi Iki z Janezom in Klemenom še vzpon na veličastno goro Condoriri (5648 m) in Ilimani (6439 m). Nato se posloviva od naših članov odprave, ki se – po enomesečnem druženju – odpravijo nazaj domov, midva pa naprej proti zadnjemu alpinističnemu cilju, na najvišjo goro Bolivije: vulkan Nevado Sajama (6548 m).

Avtobus naju odloži blizu vasi Sajama Village (4200 m), od koder nadaljujeva pot proti baznem taboru na višini 4550 m. Iz baze se razprostira veličasten pogled na zahodno steno Sajame. Zjutraj nadaljujeva proti višinskemu taboru, pot pa je prav posebna zaradi vulkanskih tal oz. peska, ki nama zelo otežuje vzpon, saj se z enim korakom vzpneš, medtem pa se ti druga noga že ugrezne v mehko plast peska nazaj navzdol, tako da le-to izgleda kot nekakšno Sizifovo delo. Na višini 5500 m končno le postaviva šotor, kjer pa je moral Iki zaradi močnega vetra utrditi oz. privezati šotor z vsemi razpoložljivimi vrvmi, da ga nama ne bi čez noč odpihnilo. Ob 1.30 ponoči vstaneva, začneva vse pripravljati za vzpon, topiti sneg za pripravo čaja, ob 3. uri počasi kreneva. Veter, ki nama je prejšnji dan grozil, se je zdaj povsem umiril. Sledi plezanje skozi žleb in skalni greben, ki naju pripelje do snežnega grebena, posejanega z več kot meter visokimi »penetitosi«. Vzpon skozi tako visoke ledene stožce je bil precej naporen, saj jih je bilo potrebno sproti razbijati in si tako utirati pot. Po severozahodnem grebenu priplezava na vrh Sajame (6548 m), ob 8. uri zjutraj (po petih urah vzpona), kjer se s hvaležnostjo ozreva v nebo in se v mislih zahvaliva San Pedru, svetniku vasice Sajame oz. tistim silam, ki so nama dovolile doživeti in občutiti Sajamo na samem vrhu, v brezvetrju, v njeni neizmerni lepoti. Za to goro je namreč značilno, da je lahko zelo mrzla, kjer veter neprestano piha, in s tem alpinistom onemogoča ali pa vsaj izjemno otežuje vzpon na vrh. Krasna gora!

Člani notranjsko - koroške alpinistične odprave:

- Janez Levec, AK Vertikala
- Iki Golob, AK Ravne na Koroškem
- Urban Kunc, AK Vertikala
- Simona Cokan, AK Ravne na Koroškem
- Jerica Penko, AK Vertikala
- Klemen Kočevar, AK Vertikala
- Marija Karlovšek, AK Celje-Matica
- Igor Karlovšek, AK Celje-Matica

Opravljene vzponi (S. Cokan in I. Golob)

- CHACALTAYA, 5300 m
- MURARATA, 5868 m, normalna smer, PD
- HUAYNA POTOSI, 6088 m, normalna smer čez Poljski greben, II/AD 50°, 600 m
- TARIJA, 5060 m, normalna smer, PD
- PEQUEÑO ALPAMAYO, 5370 m, jugozahodni greben, III/AD 55°, 250 m
- CONDORIRI, 5648 m, jugozahodni greben, III/AD+, 60°, 400 m (Iki Golob)
- ILLIMANI, 6439 m, II/PD+, 50°, 1000 m, normalna smer (Iki Golob)

- NEVADO SAJAMA, 6548 m, severozahodni greben, II/AD, 55°, 1000 m Simona Cokan

Več slik v galeriji:

[album=8,extend]